

క్షమాపణల తోట

లారీన్ థాంప్సన్, బొమ్మలు: క్రిస్టీ హేల్

తెలుగు: కె. సురేష్

The FORGIVENESS GARDEN

by LAUREN THOMPSON • pictures by CHRISTY HALE

క్షమాపణల తోట

లారీన్ థాంప్సన్, బొమ్మలు: క్రిస్టీ హేల్

తెలుగు: కె. సురేష్

The FORGIVENESS GARDEN

by LAUREN THOMPSON
pictures by CHRISTY HALE

పేర్ల గురించి ఒక మాట

ఈ కథలోని పేర్లు సంస్కృతంలోంచి తీసుకున్నవి. సంస్కృతం ప్రాచీన భాష. హిందూ ధర్మ గ్రంథాలు సంస్కృతంలో రాశారు. అనేక భాషలకు సంస్కృతం మూలం.

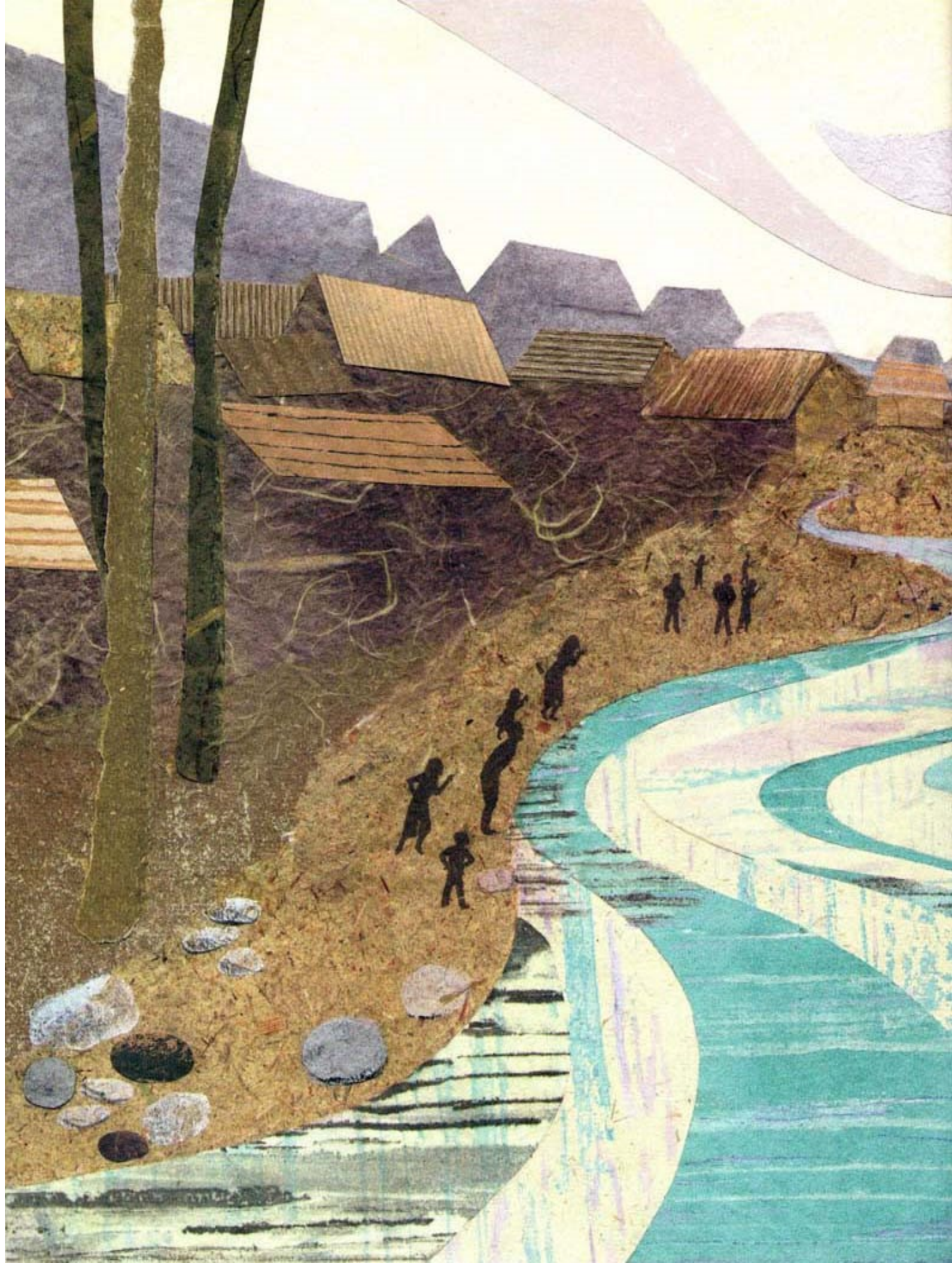
వయం = “మనం”

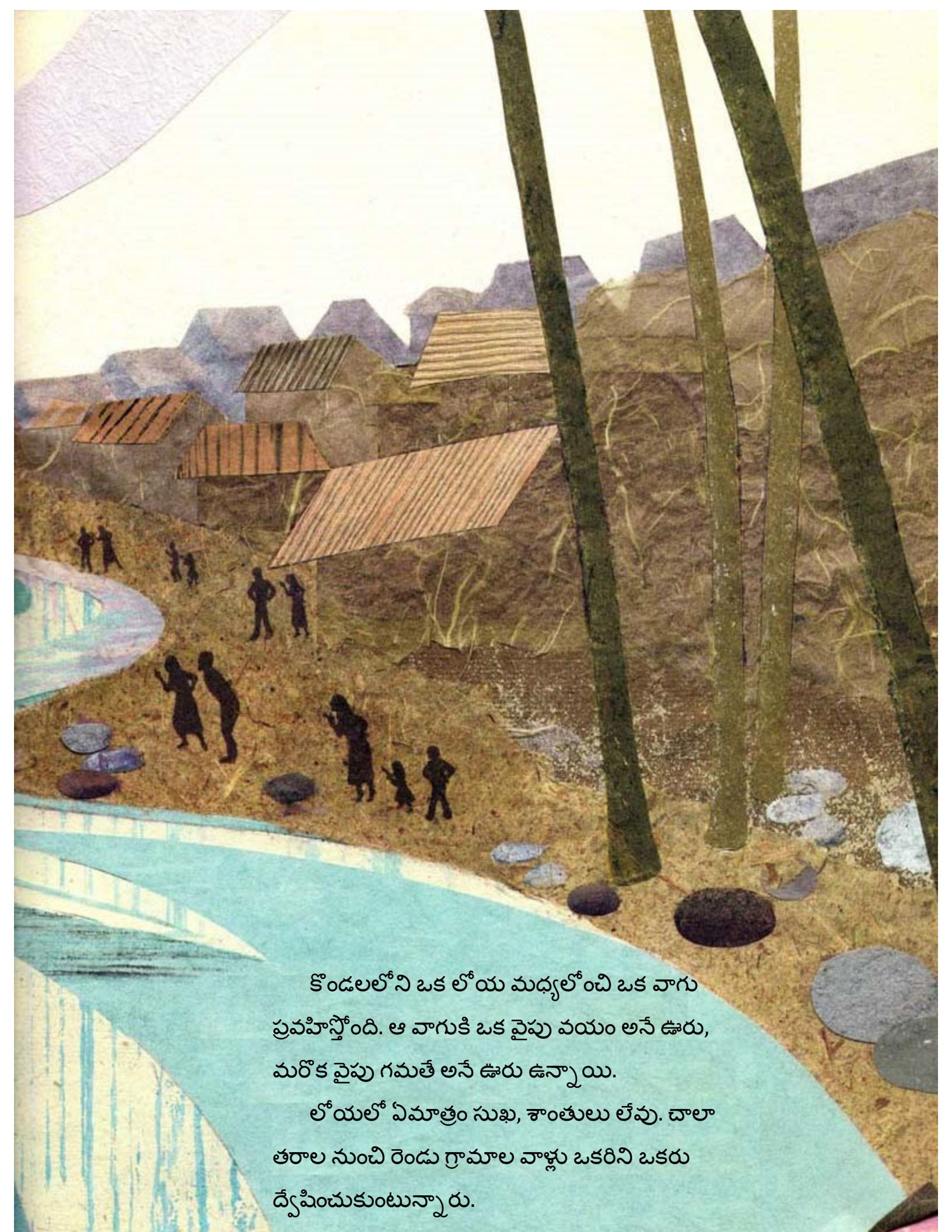
గమతే = “వాళ్ల ఊరు”

క్షమ = “మన్నించటం”

కరుణ = “దయ”

కొండలలోని ఒక లోయ మధ్యలోంచి ఒక వాగు
ప్రవహిస్తోంది. ఆ వాగుకి ఒక వైపు వయం అనే ఊరు,
మరొక వైపు గమతే అనే ఊరు ఉన్నాయి.

లోయలో ఏమాత్రం సుఖ, శాంతులు లేవు. చాలా
తరాల నుంచి రెండు గ్రామాల వాళ్లు ఒకరిని ఒకరు
ద్వేషించుకుంటున్నారు.

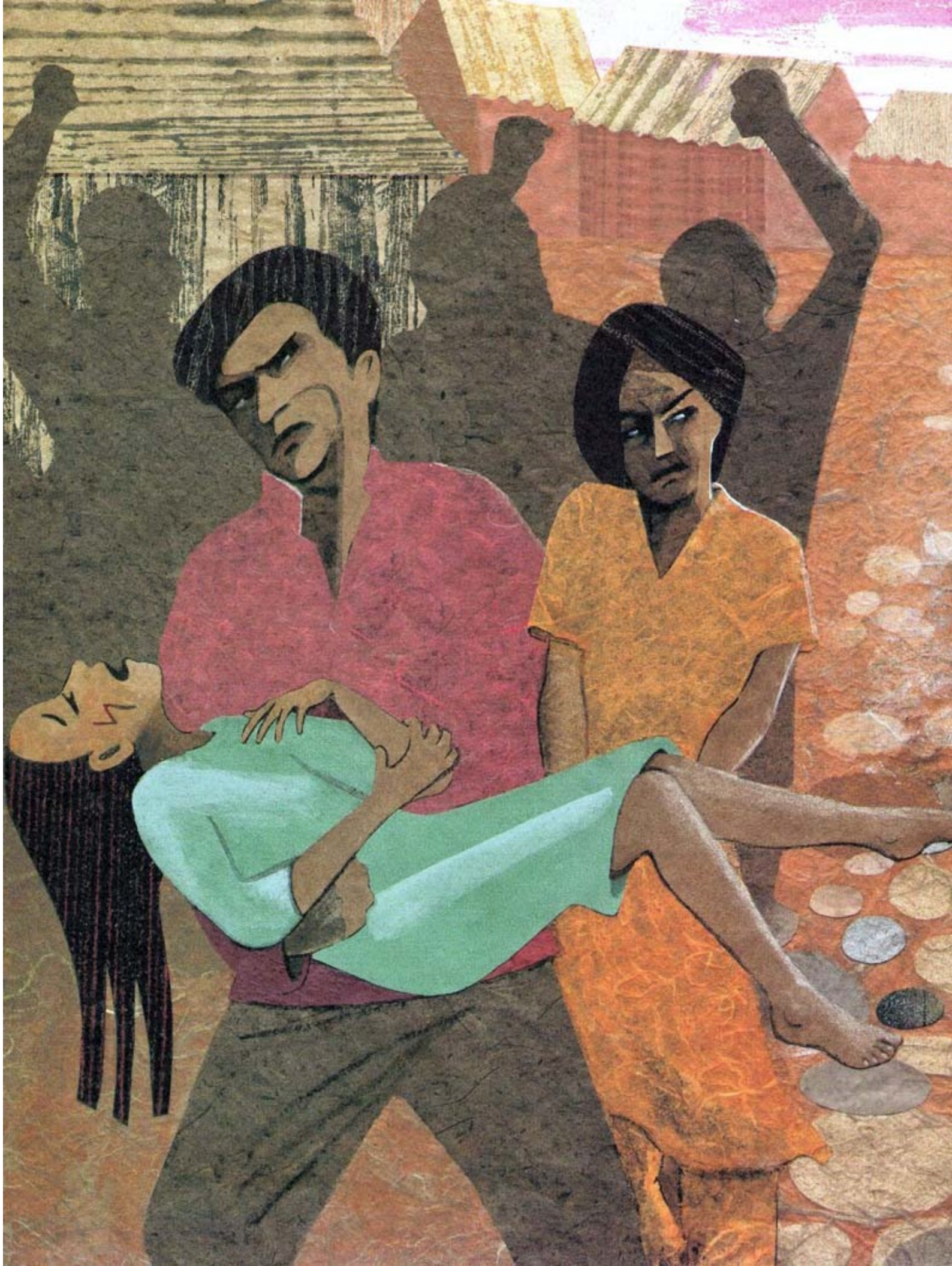

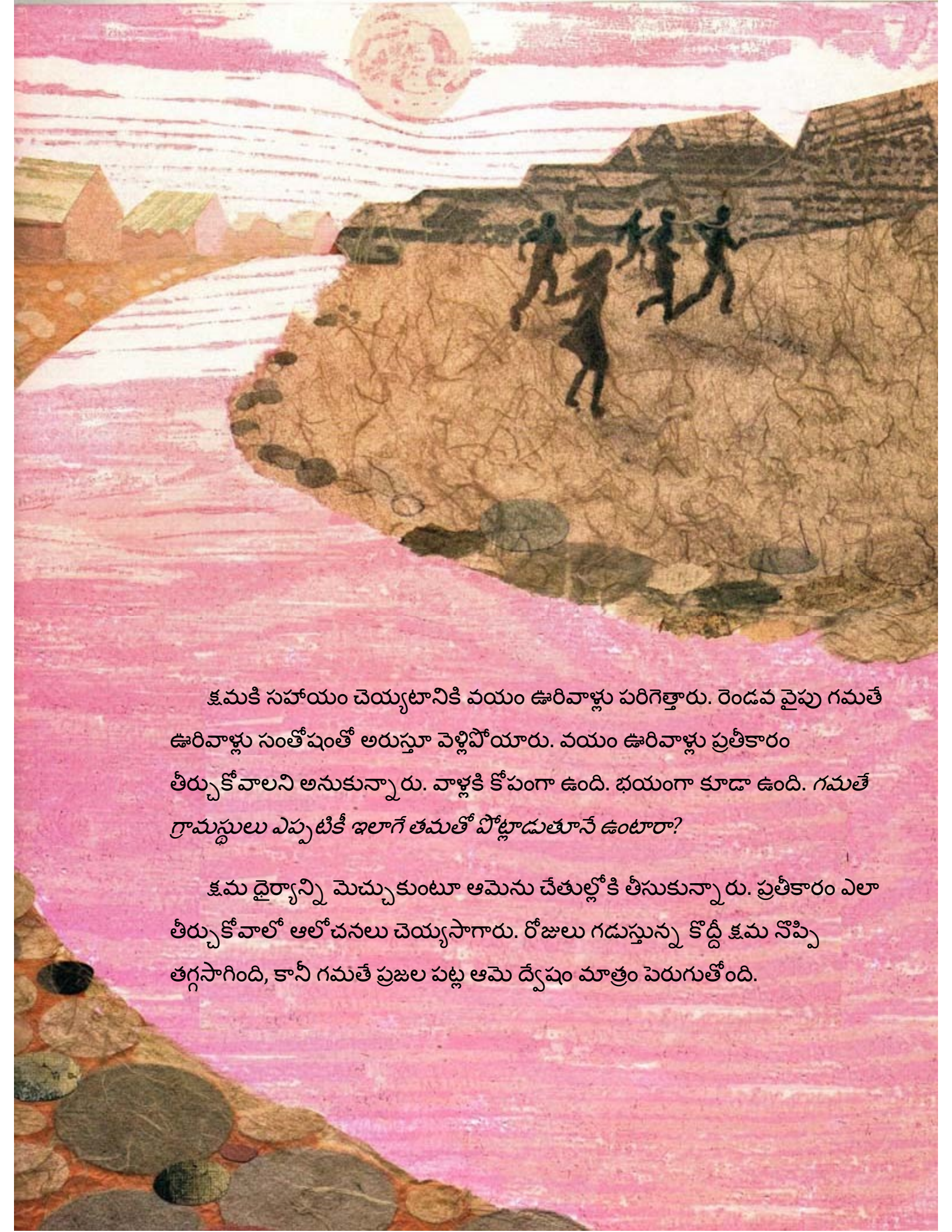

ఒక రోజు ఒక ఒక కొత్త వివాదం మొదలయ్యింది. నదిలోని ఒక భాగం తమదంటే తమదని రెండు గ్రామాల వాళ్లు గొడవ పడసాగారు. ముందు కోపంగా అరుచుకున్నారు, తరువాత రాళ్లు విసరసాగారు.

గమతే గ్రామంలోని కరుణ్ అనే యువకుడు ఒక పెద్ద రాయి తీసుకుని రెండవ వైపుకి విసిరాడు.

ఆ రాయి వయం గ్రామంలోని క్షమ అనే అమ్మాయి తలకి తగిలింది. ఆమె కింద పడిపోయింది.

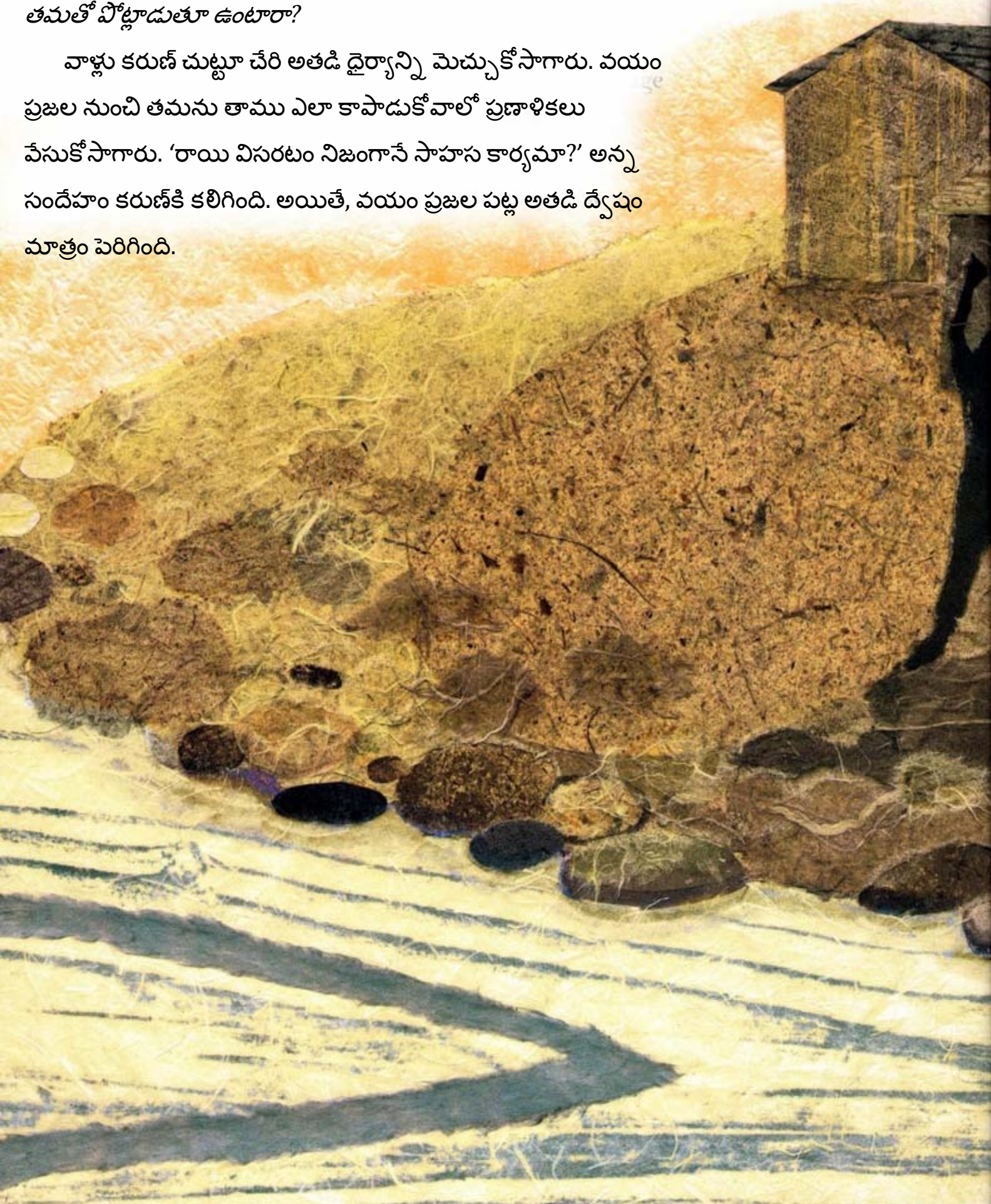

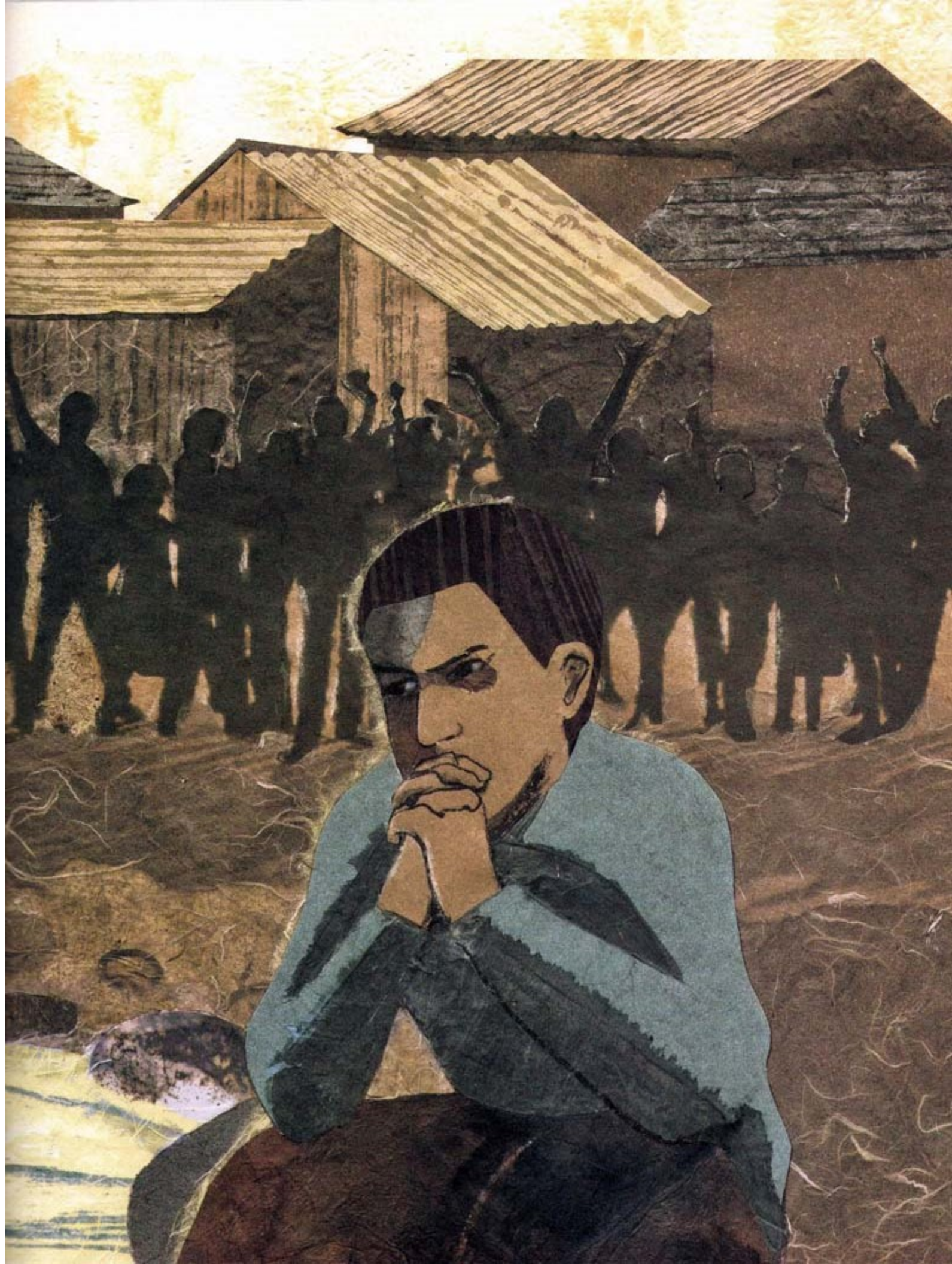
క్షమకి సహాయం చెయ్యటానికి వయం ఊరివాళ్లు పరిగెత్తారు. రెండవ వైపు గమతే ఊరివాళ్లు సంతోషంతో అరుస్తూ వెళ్లిపోయారు. వయం ఊరివాళ్లు ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని అనుకున్నారు. వాళ్లకి కోపంగా ఉంది. భయంగా కూడా ఉంది. గమతే గ్రామస్థులు ఎప్పటికీ ఇలాగే తమతో పోట్లాడుతూనే ఉంటారా?

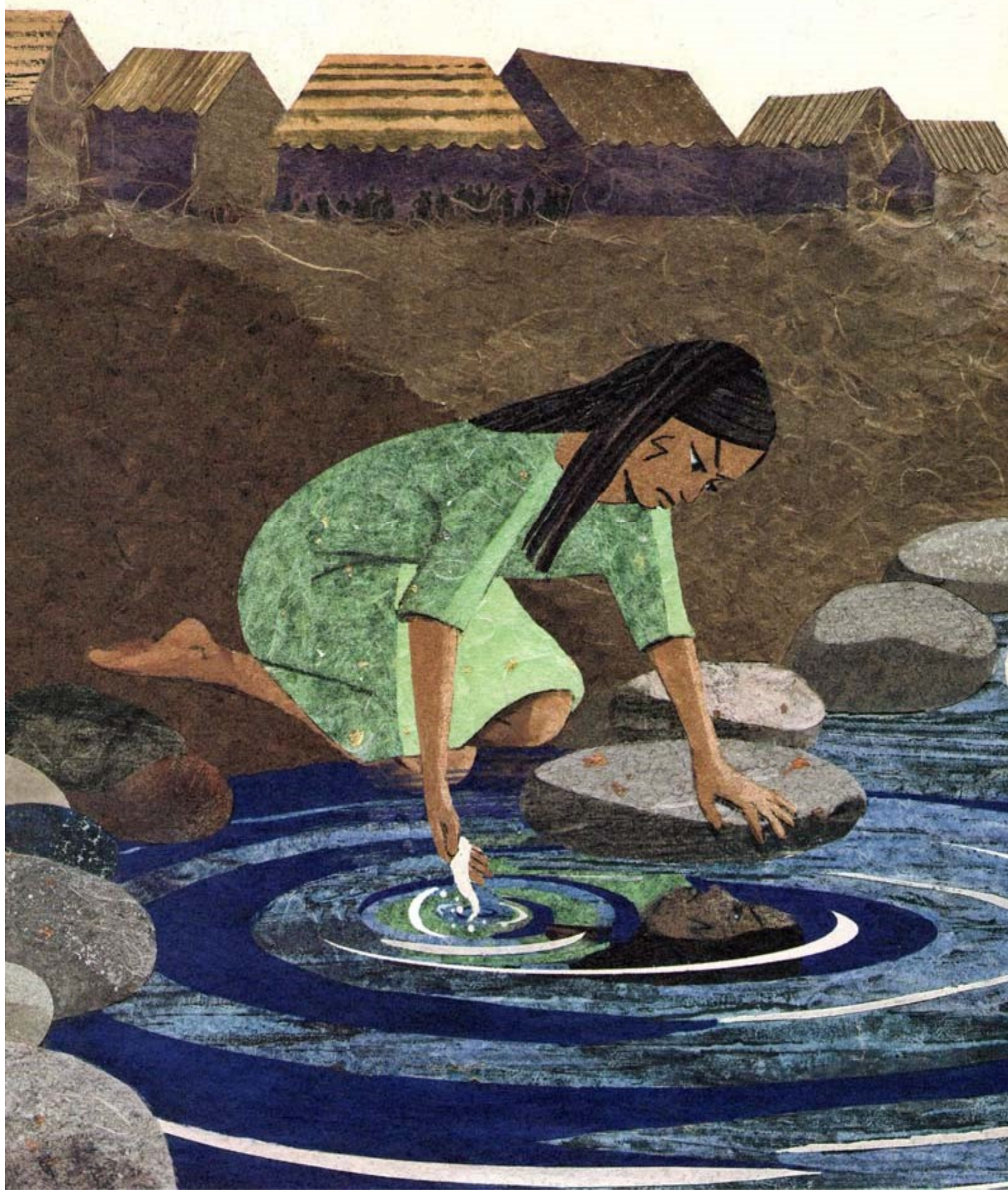
క్షమ ధైర్యాన్ని మెచ్చుకుంటూ ఆమెను చేతుల్లోకి తీసుకున్నారు. ప్రతీకారం ఎలా తీర్చుకోవాలో ఆలోచనలు చెయ్యసాగారు. రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ క్షమ నొప్పి తగ్గసాగింది, కానీ గమతే ప్రజల పట్ల ఆమె ద్వేషం మాత్రం పెరుగుతోంది.

రెండవ వైపు గమతే గ్రామంలోనూ ప్రజలు చాలా కోపంగా ఉన్నారు.
వాళ్లకి కూడా భయంగానే ఉంది. వయం గ్రామస్థులు ఎప్పుడూ ఇలాగే
తమతో పోట్లాడుతూ ఉంటారా?

వాళ్లు కరుణ్ చుట్టూ చేరి అతడి ధైర్యాన్ని మెచ్చుకోసాగారు. వయం
ప్రజల నుంచి తమను తాము ఎలా కాపాడుకోవాలో ప్రణాళికలు
వేసుకోసాగారు. 'రాయి విసరటం నిజంగానే సాహస కార్యమా?' అన్న
సందేహం కరుణ్ కి కలిగింది. అయితే, వయం ప్రజల పట్ల అతడి ద్వేషం
మాత్రం పెరిగింది.

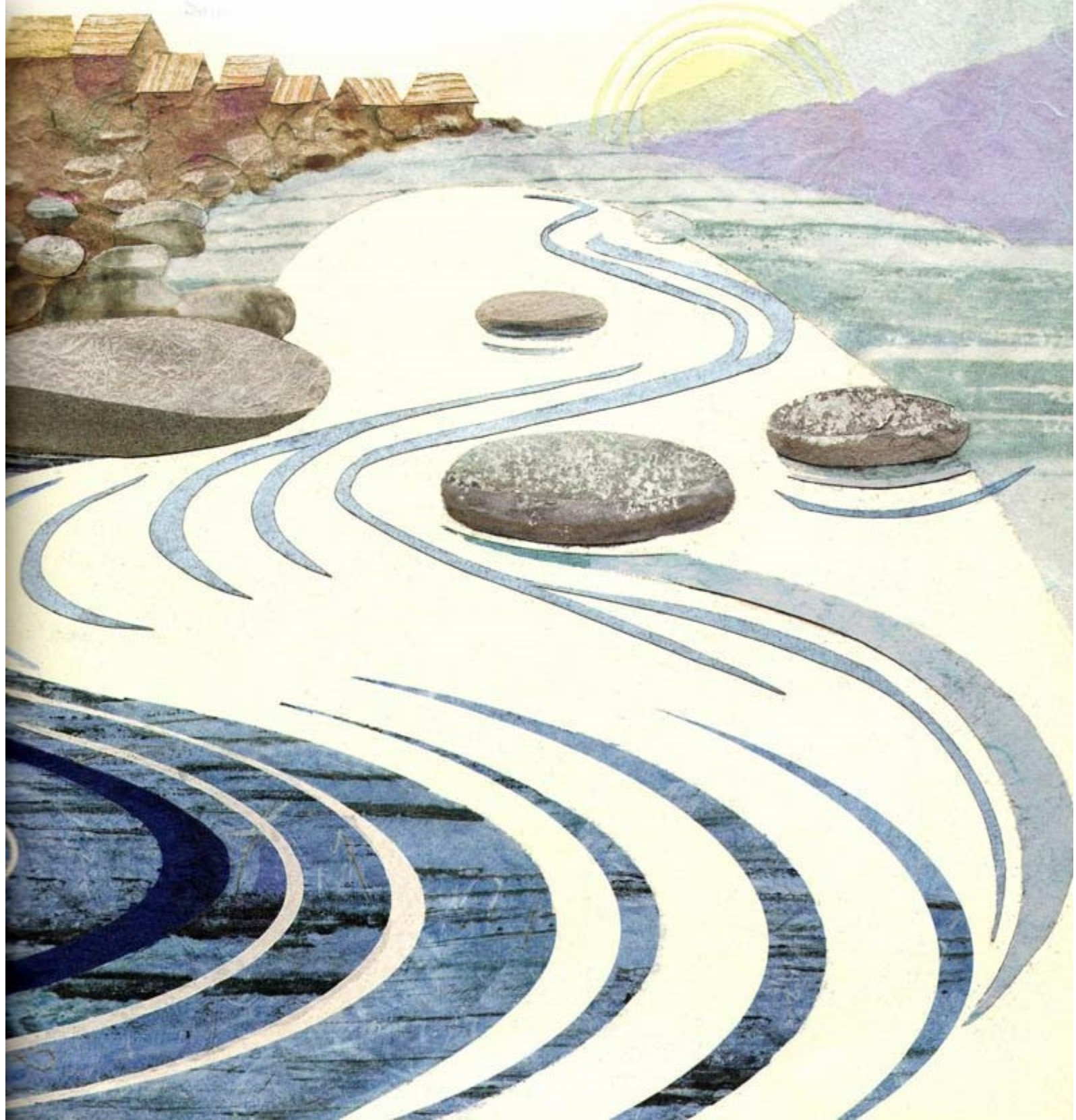

ఒక రోజు వాగు వెంట నడుస్తూ క్షమ తన హృదయ భారాన్ని, కోపాన్ని
తగ్గించుకోటానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ప్రశాంతంగా ఉన్న మడుగులోంచి నీళ్లు తాగటానికి
వంగింది. ఆ సమయంలో తన ప్రతిబింబం నీళ్లల్లో కనపడింది. దెబ్బ తగిలిన చోట మచ్చ
ఉంది. దాంతోపాటు కోపంగా ఉన్న తన ముఖం కూడా కనపడింది.

‘నేను ఏమైపోయాను, ఎలా మారిపోయాను?’ అంటూ ఆమె ఏడ్చింది.

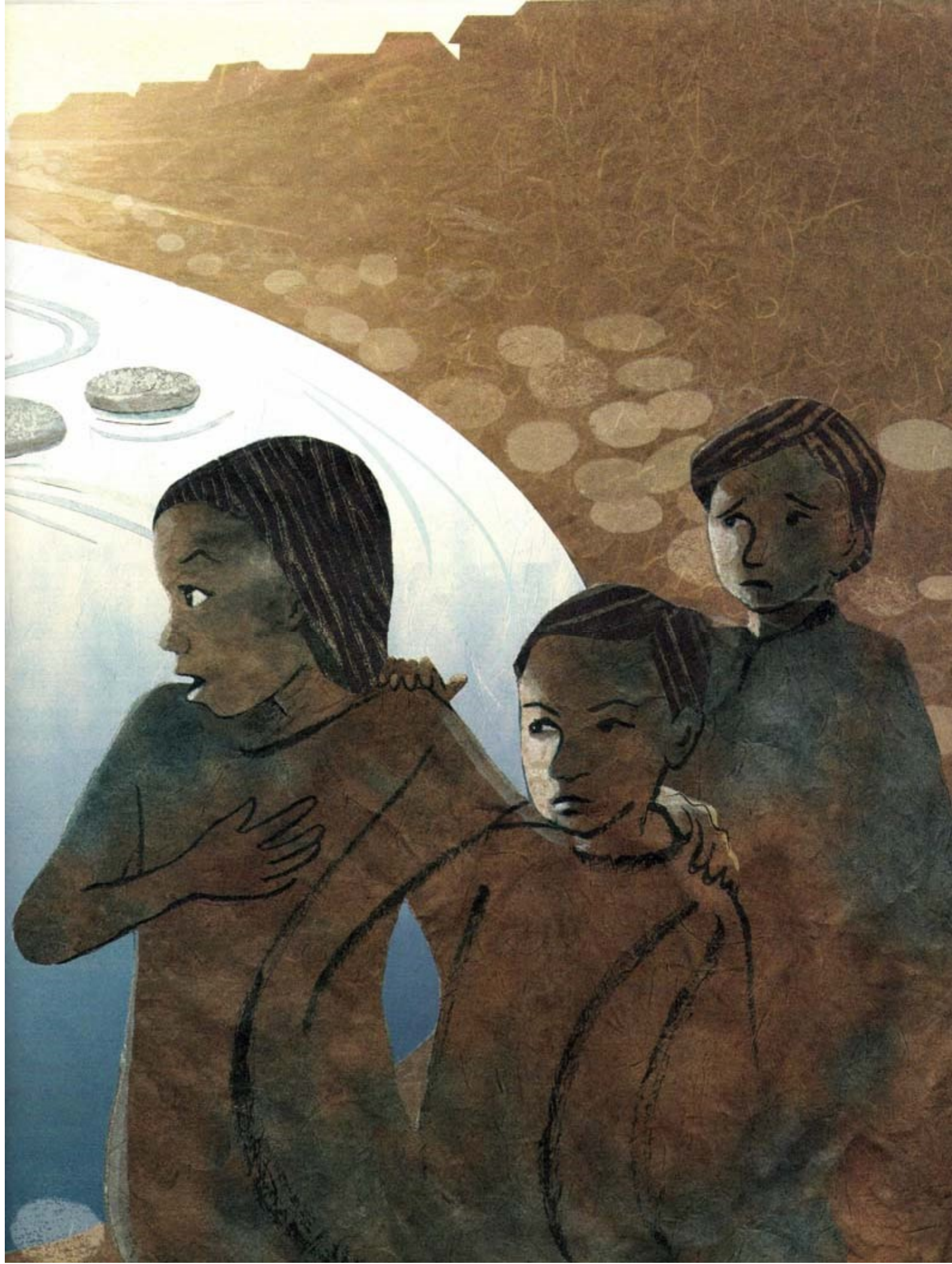
అలా చాలాసేపు ఏడుస్తూ ఉండిపోయింది క్షమ.

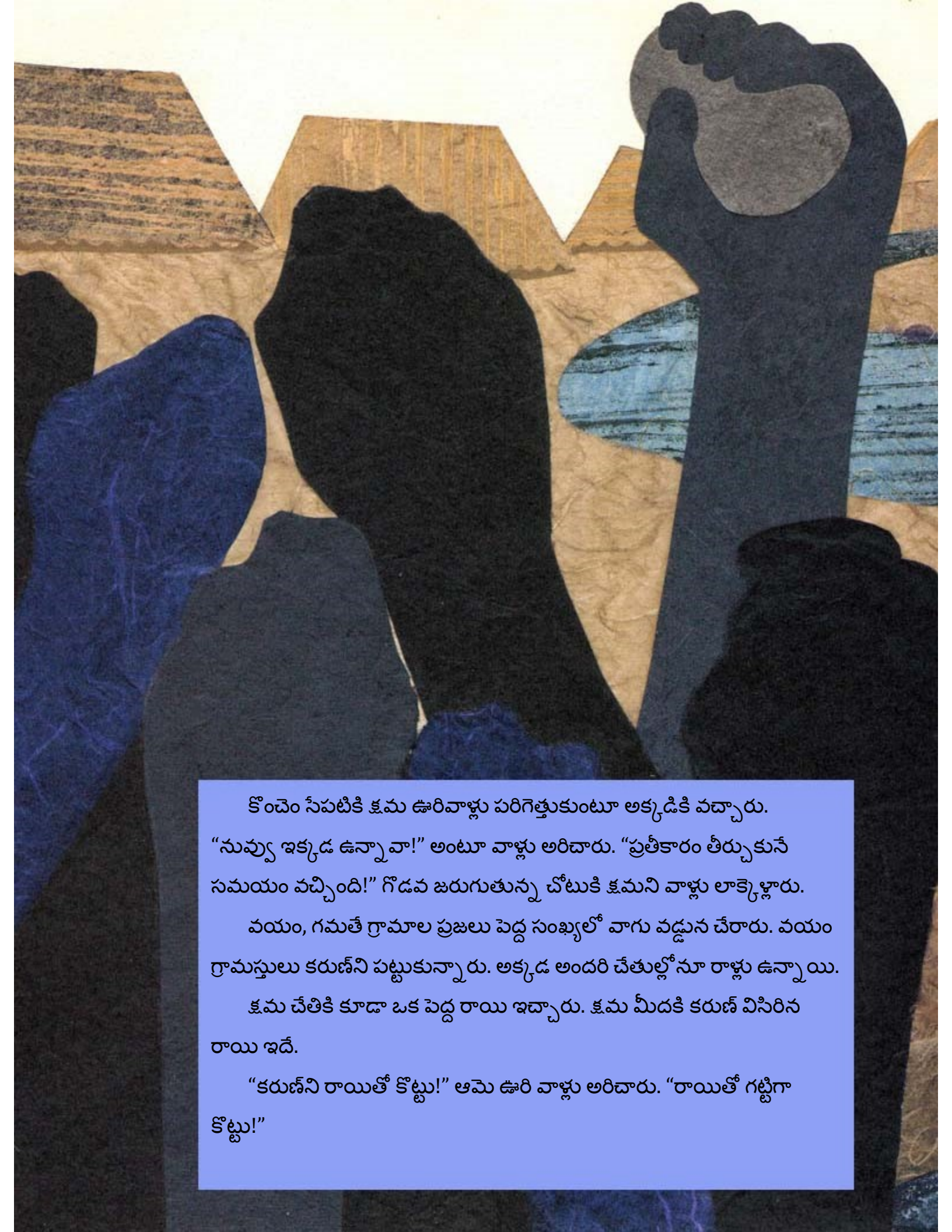

కొంతసేపటికి క్షమ వాగుకి అటువైపు చూసింది. గమతే పిల్లలు కొంతమంది వాగు వెంట తిరుగుతూ ఉన్నారు. వాళ్లు కూడా కోపంగా, భయంగా, విచారంగా ఉన్నారు! ఇది చూసిన క్షమ హృదయం మెత్తబడింది.

‘వాళ్లు కూడా అచ్చం మాలాగానే ఉన్నారు,’ అని ఆమె అనుకుంది.

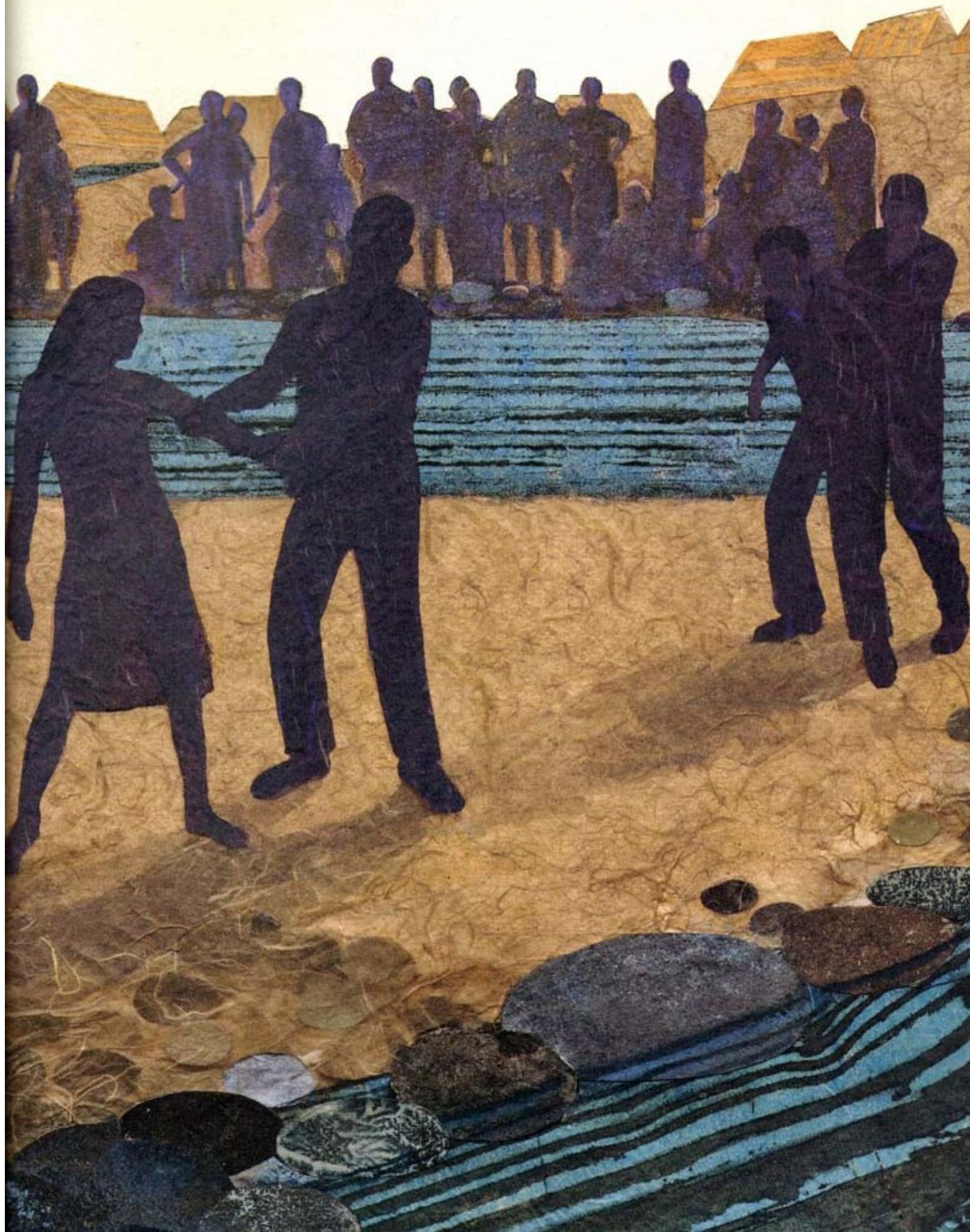

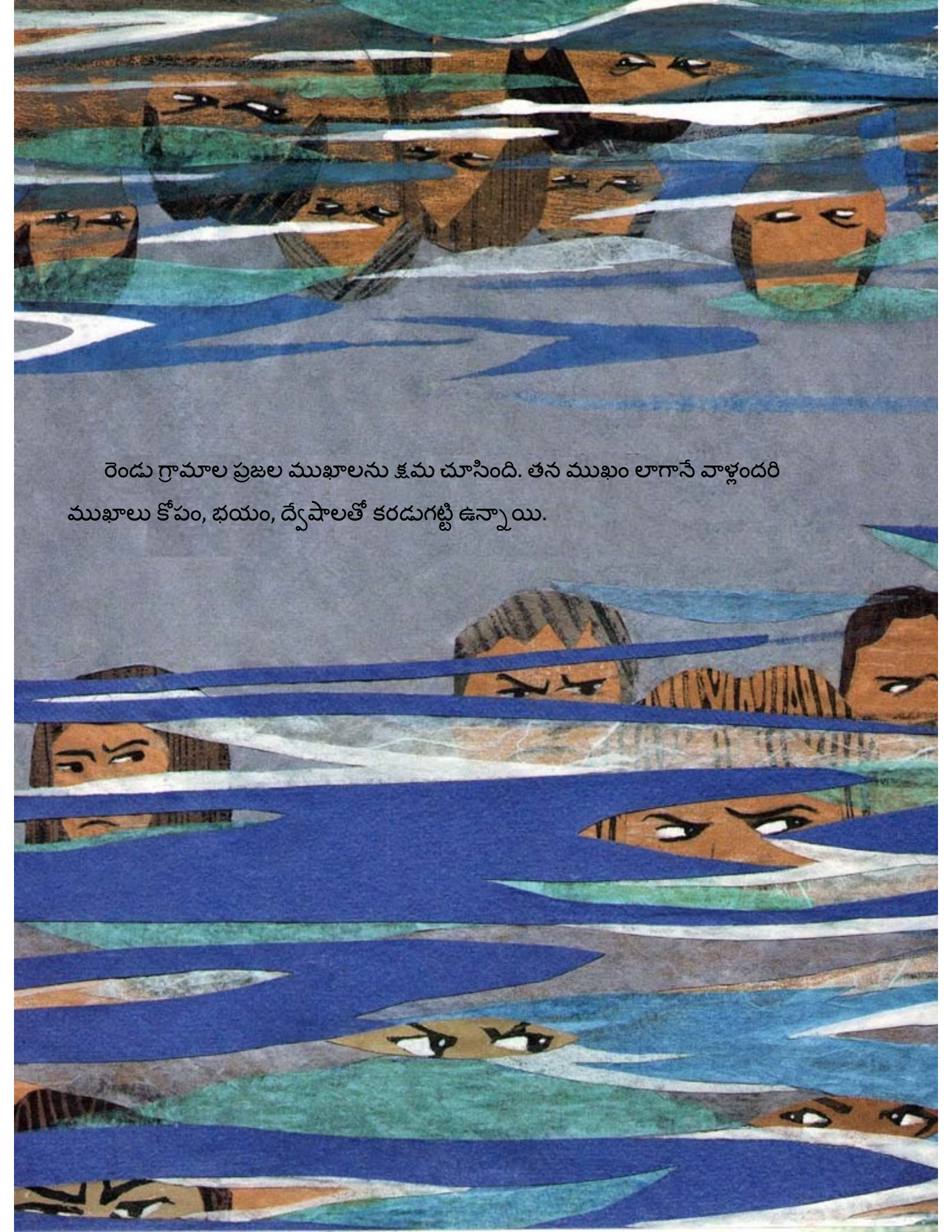
కొంచెం సేపటికి క్షమ ఊరివాళ్లు పరిగెత్తుకుంటూ అక్కడికి వచ్చారు.
“నువ్వు ఇక్కడ ఉన్నావా!” అంటూ వాళ్లు అరిచారు. “ప్రతీకారం తీర్చుకునే
సమయం వచ్చింది!” గొడవ జరుగుతున్న చోటుకి క్షమని వాళ్లు లాక్కెళ్లారు.

వయం, గమతే గ్రామాల ప్రజలు పెద్ద సంఖ్యలో వాగు వడ్డున చేరారు. వయం
గ్రామస్తులు కరుణ్ని పట్టుకున్నారు. అక్కడ అందరి చేతుల్లోనూ రాళ్లు ఉన్నాయి.

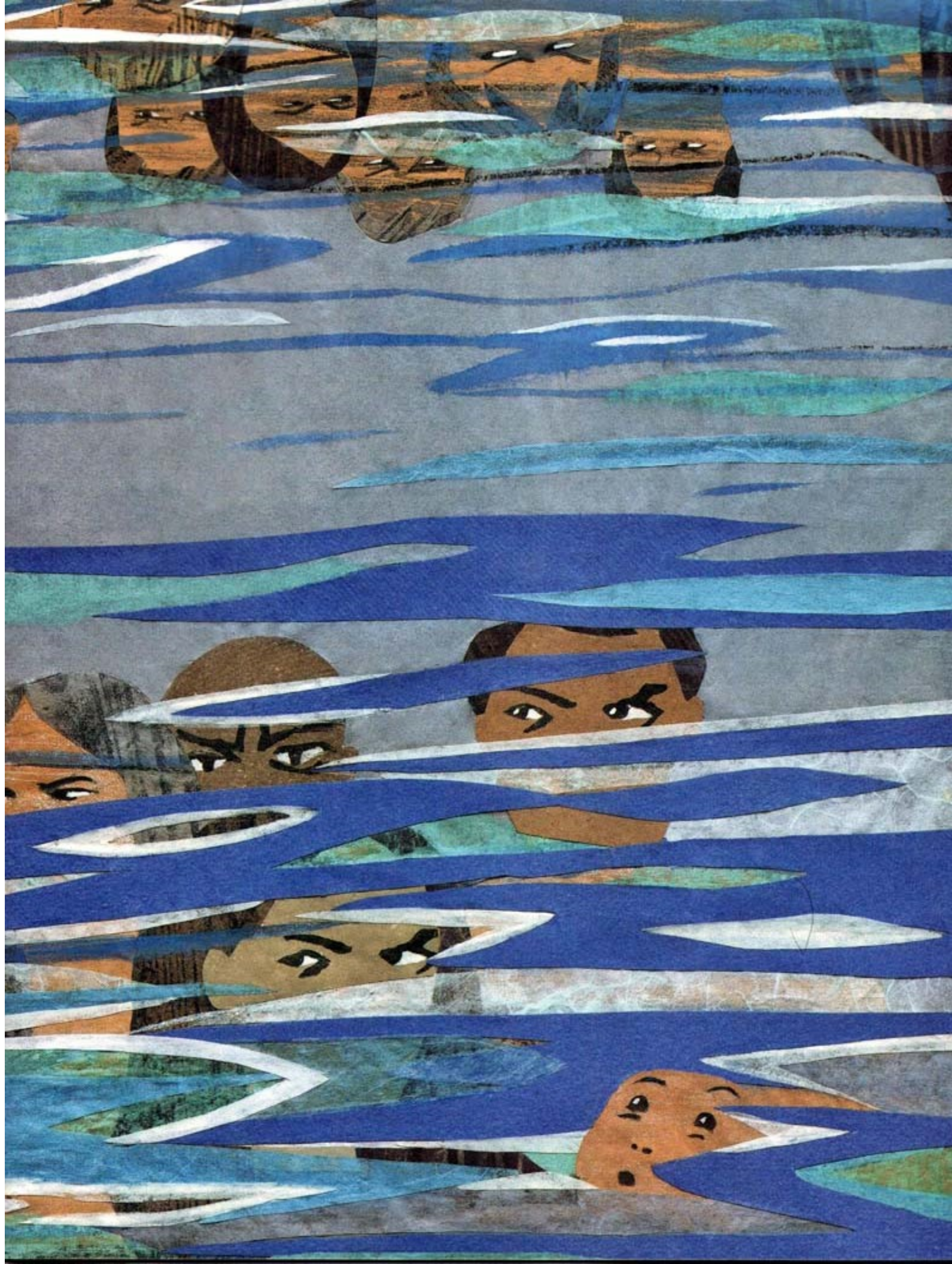
క్షమ చేతికి కూడా ఒక పెద్ద రాయి ఇచ్చారు. క్షమ మీదకి కరుణ్ విసిరిన
రాయి ఇదే.

“కరుణ్ని రాయితో కొట్టు!” ఆమె ఊరి వాళ్లు అరిచారు. “రాయితో గట్టిగా
కొట్టు!”

రెండు గ్రామాల ప్రజల ముఖాలను క్షమ చూసింది. తన ముఖం లాగానే వాళ్లందరి
ముఖాలు కోపం, భయం, ద్వేషాలతో కరడుగట్టి ఉన్నాయి.

ఆ క్షణంలో తానెం చెయ్యాలి క్షమక అర్థం అయ్యింది. "లేదు!" ఆమె పెద్దగా, స్పష్టంగా పలికింది. "నేను కరుణిని కొట్టబోవటం లేదు! ఆ అబ్బాయిని వదిలిపెట్టండి!" క్షమ ఊరివాళ్లలో కొందరు తమ అయిష్టతని తెలియచేశారు. కానీ క్షమ తన మాట మీద స్థిరంగా ఉంది.

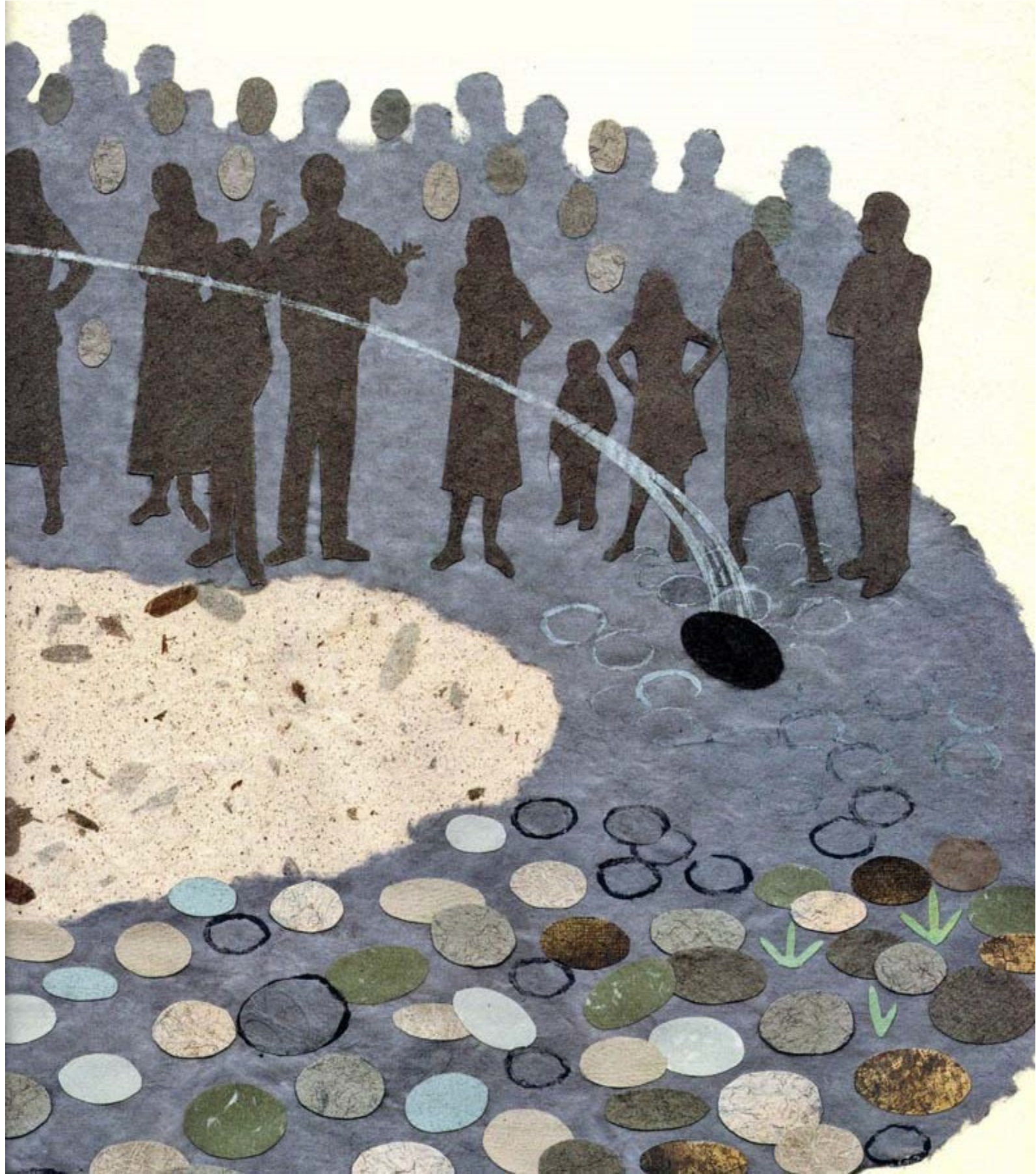
"కొట్లాటలు ఆపే సమయం వచ్చింది," ఆమె చెప్పింది. "ఒకరిని ఒకరం ద్వేషించుకోవటం, కొట్టుకోవటం ఇక ఆపెయ్యాలి." అలా అంటూ తన చేతిలో ఉన్న పెద్ద రాయిని క్షమ కింద పడేసింది.

“కొట్లాటలు ఆపి ఇక్కడ ఒక తోటను పెంచుదాం,” క్షమ చెప్పింది.

ఇప్పుడు ఆమె ఊరి ప్రజలందరూ తమ కోపాన్ని ప్రదర్శించసాగారు. వాళ్లల్లో ఒకరు,
“ఎటువంటి తోట?” అంటూ అరిచారు.

“క్షమాపణల తోట.” తన సమాధానాన్ని క్షమ ముందుగానే సిద్ధంగా ఉంచుకుంది.

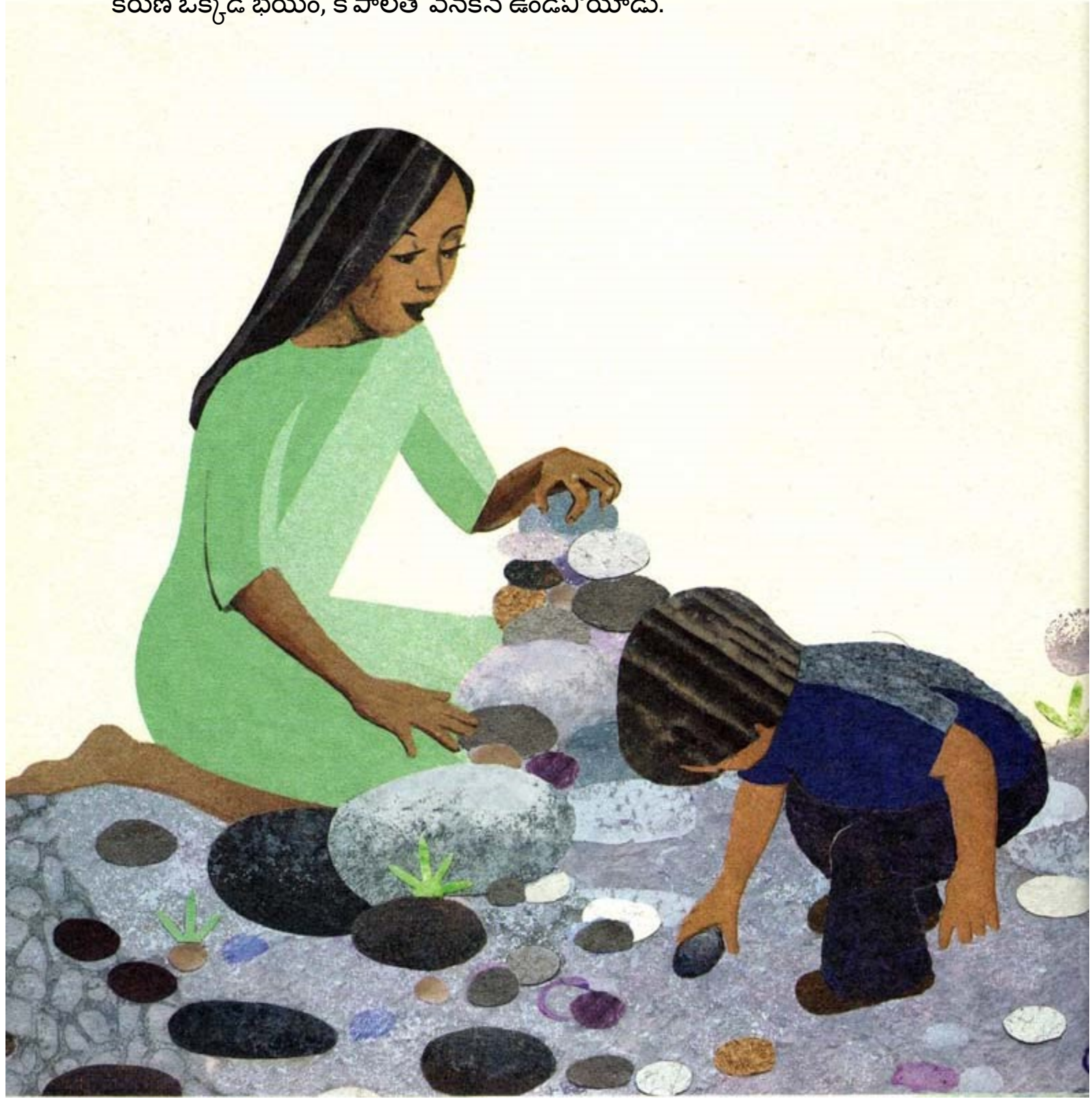

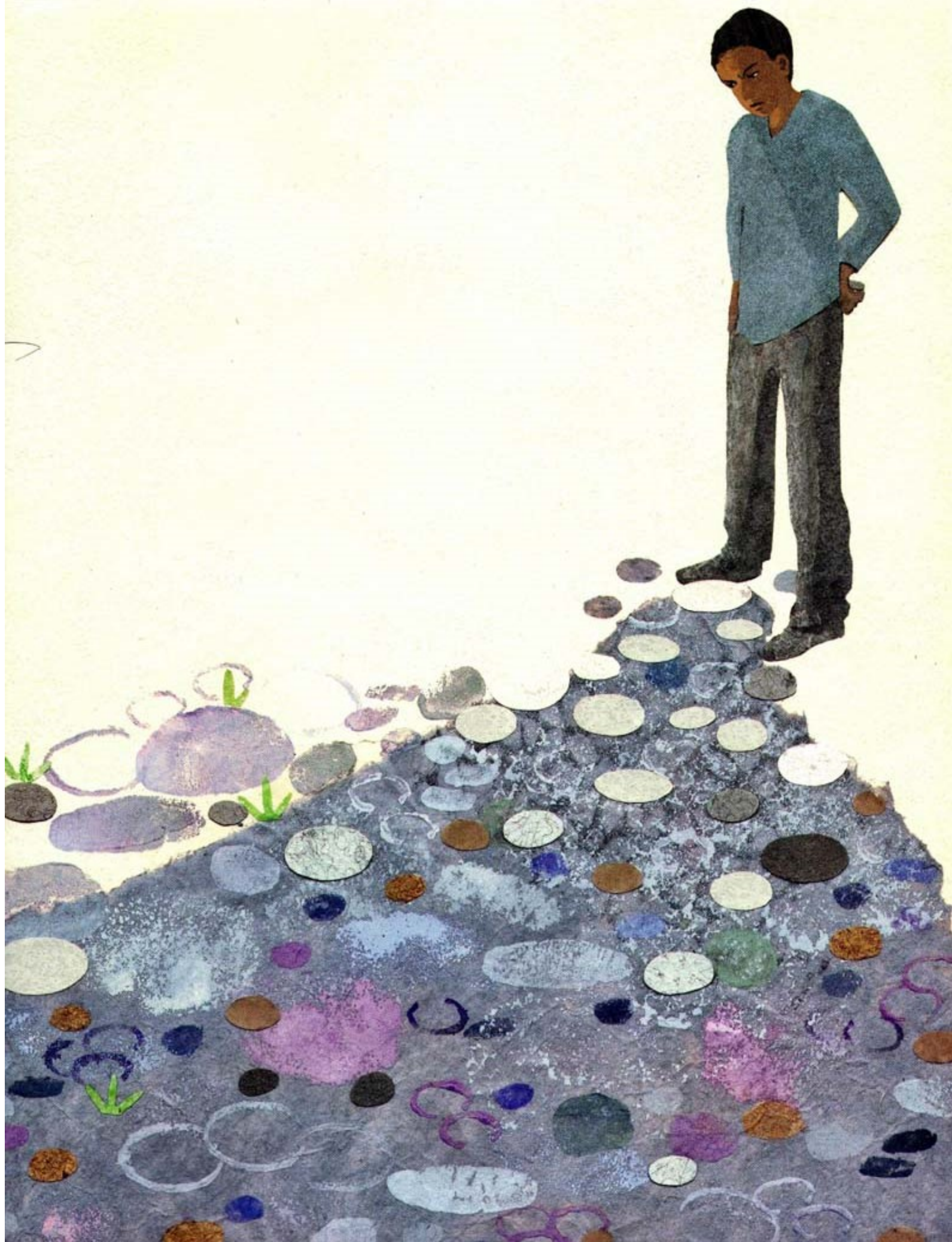
అది విని కొందరు ఆశ్చర్యపోయారు, కొందరికి కోపం వచ్చింది. కొందరికి నవ్వు కూడా వచ్చింది. అప్పుడు వయం గ్రామ ప్రజలలో కొందరు, “క్షమ అదే కోరుకుంటే అలాగే కానిద్దాం,” అంటూ గొణిగారు.

వాళ్లు కరుణ్ని వదిలిపెట్టారు. తరువాత తమ చేతిలోని రాళ్లను క్షమ దగ్గర వేశారు.

ఇది చూసి గమతే గ్రామ ప్రజలలో కొందరు, “ప్రయత్నించి చూడటంలో తప్పు లేదు...” అని అంటూ వాళ్లు కూడా కొన్ని రాళ్లు పెట్టారు.

కరుణ్ ఒక్కడే భయం, కోపాలతో వెనకనే ఉండిపోయాడు.

ఒక్కొక్క రాయి పేర్చి ఆ గ్రామాల ప్రజలు తోటకి గోడ కట్టారు. కానీ వాళ్ల మనసుల్లో చాలా ప్రశ్నలు ఉన్నాయి.

“మనం క్షమిస్తే జరిగినదంతా మరిచిపోవాలా?” వయం గ్రామ ప్రజలు అడిగారు.

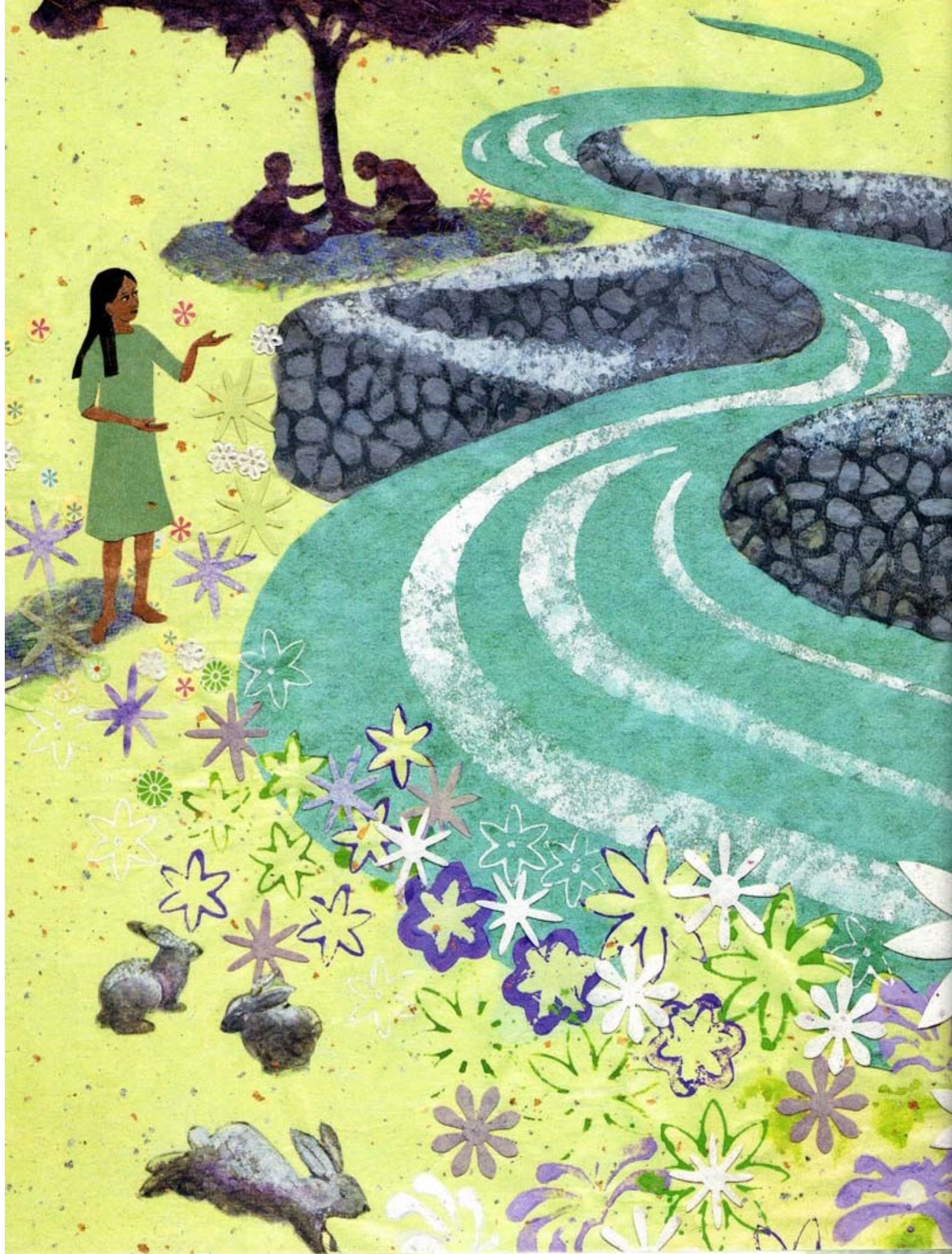
“తోటలో కూర్చుని, మాట్లాడుకుని దీని మీద నిర్ణయం తీసుకుందాం,” కరుణ బదులిచ్చింది.

“మనం క్షమాపణలు చెప్పాలా?” గమతే గ్రామ ప్రజలు అడిగారు. “అప్పుడు వయం గ్రామ ప్రజలు కూడా క్షమాపణలు చెప్పతారా?”

“సరైన నిర్ణయం తీసుకోవటంలో తోట మనకు సహాయం చేస్తుంది,” క్షమ జవాబు చెప్పింది.

ఇదంతా చూస్తూ, ఆలోచిస్తూ కరుణ ఇంకా దూరంగానే ఉండిపోయాడు.

తరువాత రెండు గ్రామాల వాళ్లు మట్టి తీసుకుని వచ్చారు, పూల విత్తనాలు నాటారు. మధ్యలో ఒక చెట్టు కూడా నాటారు. తోట అందంగా తయారయ్యింది. అది చూసి అందరి ముఖాలలో నవ్వు విరిసింది.

“ఈ తోట మనందరిది,” క్షమ చెప్పింది. “మన మనసుల నుంచి ద్వేషాన్ని తొలగించి, క్షమించటం అంటే ఏమిటో తెలుసుకునే అవకాశాన్ని ఇది కల్పిస్తుంది. నాతోపాటు ఎవరు వస్తున్నారు?”

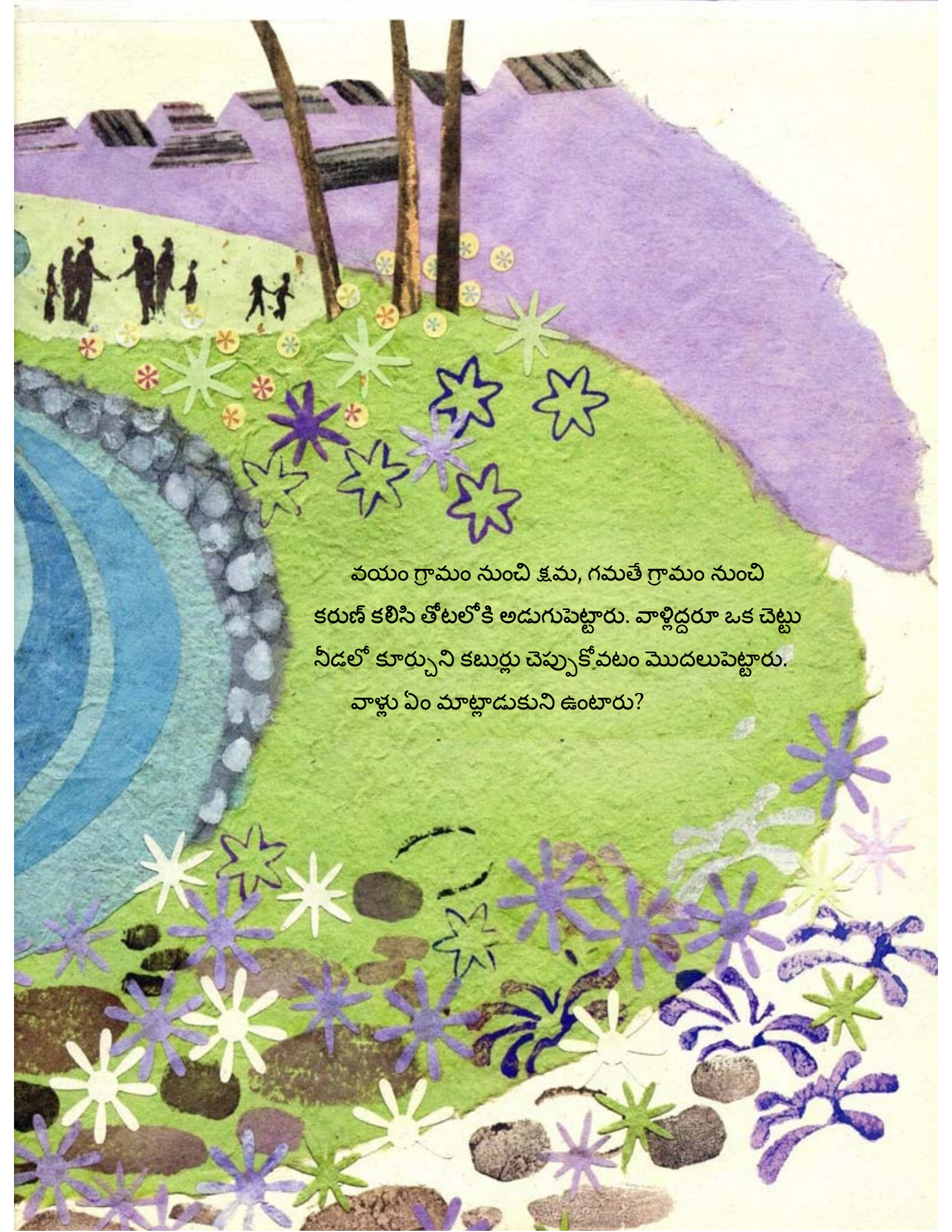
కాసేపు ఎవరూ కదలలేదు. ఎవరికీ ధైర్యం చాలలేదు. ఆ రెండు గ్రామాలవాళ్లు ఎన్నో ఏళ్లుగా ఒకరినొకరు ద్వేషించుకుంటున్నారు. కొత్త దారి వెంట వెళ్లటం చాలా కష్టమైన పని.

అప్పుడు కరుణ్, సాహసి అయిన కరుణ్, ముందుకు వచ్చాడు.

“ఈ పనిలో నీకు తప్పకుండా సహాయం చేస్తాను,” అతడు క్షమతో అన్నాడు.

వయం గ్రామం నుంచి క్షమ, గమతే గ్రామం నుంచి
కరుణ కలిసి తోటలోకి అడుగుపెట్టారు. వాళ్ళిద్దరూ ఒక చెట్టు
నీడలో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోవటం మొదలుపెట్టారు.
వాళ్లు ఏం మాట్లాడుకుని ఉంటారు?

గార్డెన్ ఆఫ్ ఫర్గివ్నెస్ ఫౌండేషన్

గురించి రెవరెండ్ లిండన్ హారిస్

గార్డెన్ ఆఫ్ ఫర్గివ్నెస్ ఫౌండేషన్ లెబనాన్ లోని బీరట్లో ఉంది. ఈ తోటను అలెగ్జాండ్రా అస్సీలీ స్థాపించారు. అస్సీలీ ఒక మానవతావాది, సామాజిక కార్యకర్త, మానసికవైద్యుడు. “ప్రతీకారంతో కూడిన ప్రతి చర్య భవిష్యత్తులోకి విసిరిన ఒక టైంబాంబు వంటిది,” అని అతడు భావించాడు. లెబనాన్లోని పౌర యుద్ధంలో (1985-2000) మూడు లక్షల మంది చనిపోవటం చూసి అతడు ఈ అభిప్రాయానికి వచ్చాడు.

2005లో 9/11 న అమెరికాలోని న్యూ యార్క్ మీద తీవ్రవాదుల దాడి జరిగింది. ఆ దుర్ఘటనలో తమ కుటుంబ సభ్యులను పోగొట్టకున్న వాళ్లను తీసుకునివెళ్లి **గార్డెన్ ఆఫ్ ఫర్గివ్నెస్**లో ఒక చెట్టు నాటించే సౌభాగ్యం నాకు దొరికింది. ఆ పవిత్రమైన ప్రదేశంలో నిలబడి అలెగ్జాండ్రా అస్సీలీ సందేశాన్ని న్యూ యార్క్కి, ప్రపంచానికి అందిస్తామని ప్రతిన చేశాం. ఆర్చ్ బిషప్ డెస్మండ్ టుటు మాటల్లో, “క్షమాపణ లేకపోతే మానవతకు మనుగడ ఉండదు.”

రెవరెండ్ లిండన్ హారిస్ గురించి

రెవరెండ్ లిండన్ హారిస్ సేంట్ పాల్స్ చాపెల్లో మతగురువు. అది న్యూ యార్క్లోని వరల్డ్ ట్రేడ్ సెంటర్కి సరిగ్గా ఎదురుగా ఉంది. ఉగ్రవాదుల దాడి తరువాత రెవరెండ్ హారిస్ ఆ ప్రార్థనా మందిరాన్ని ప్రథమ చికిత్స, సహాయక కేంద్రంగా మార్చేశాడు. సహాయం చేస్తున్న స్త్రీ, పురుషులకు కావలసినవి వాళ్లు అందించారు, శవాలను బయటకు తియ్యటంలో సహాయపడ్డారు. సేంట్ పాల్స్ చాపెల్ ఎనిమిదినర్ర నెలలపాటు 24 గంటలు తెరిచే ఉంది, ఇక్కడ అయిదు లక్షల మందికి భోజనం పెట్టారు. **గార్డెన్ ఆఫ్ ఫర్గివ్నెస్**కి హారిస్ ఇప్పుడు కార్యనిర్వాహక సంచాలకులుగా ఉన్నారు. అమెరికాలో ఉన్న లాభాపేక్ష లేని ఈ సంస్థ ప్రజలకు క్షమించటం నేర్పిస్తోంది. వాళ్ల వెబ్సైట్ www.forgivetogive.org నుంచి **గార్డెన్ ఆఫ్ ఫర్గివ్నెస్** కిట్ని డౌన్లోడ్ చేసుకోవచ్చు.

